

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Середа, 9 травня 1984 року

№ 56 (3407).

Ціна 2 коп.

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ

ЗГАДАЙМО ВСІХ ПОІМЕННО

ЗНОВУ на радянську землю прийшло радісне свято — День Перемоги. Ми славімо безсмертний подвиг радянського воїна-визволителя, який переміг непереможного ворога, виявивши у воїні Великої Вітчизняної масовий героїзм. Майже 300 разів був повторений подвиг піхотинців Вячеслава Васильківського і Олександра Матросова, більше 70 — подвиг Миколи Гастелло. Золотими літерами в літопис бойової слави вписані імена героїв Брестської фортеці, десантників К. Ф. Ольшанського. За бойові подвиги 11 525 воїнів були удостоєні найвищої нагороди — звання Героя Радянського Союзу. Серед нагороджених бойовими орденами і медалями понад 85 тисяч фронтовиків з Кіровоградщини.

Уся країна знає про подвиг героїчного гарнізону дзоту № 11. Три доби моряки-севастопольці Г. Доля, О. Калужний, В. Мудрик, Д. Погорелов, В. Рядченко та І. Четвертаков зі своїм командиром В. Раском стримували жорстокі атаки ворога. Чорноморці, які відбили потім фашистів від дзоту, знайшли записку:

«Батьківщино моя! Земля російська! Я — син Ленінського комсомолу, його вихованець, бився так, як підказувало мені серце... Я помираю, та знаю, що ми переможемо. Моряки-чорноморці! Бийтеся дужче, знищуйте фашистських скажених псів. Клятву воїна я виконав. Калужний». Ці рядки були написані кров'ю комсомольцем з села Омельник Онуфріївського району.

З доброю заздрістю ми заздоряємо на золоті ордени сивочолих ветеранів, з якими йдемо на святкову вулицю, ділячи з ними нашу спільну радість. Але й глибока наша скорбота. Бо велика наша втрата. Майже в кожен наш дім не повернувся з далеких фронтів плацдармів батько, чоловік, брат, сестра. І ми згадуємо їх усіх поіменно. Згадуємо героїв-земляків Івана Індіка, Василя Колісниченка, Архипа Маніту, Петра Велигіна, нескорених спартаківців Красногірки...

Юнаки та дівчата села Куцеволівки покладуть сьогодні гірлянди Слави до пам'ятника 1500 воїнам, які загинули під час форсування Дніпра. Серед них — Герої Радянського Союзу росіянин П. Кузуб, білорус К. Гриб, башкир О. Рутчин. А в селі Зеленому біля монумента Слави, що височить поруч з могилою героїчного екіпажу танка лейтенанта І. Дунаєва, стали на пост номер один піонери місцевої школи. І так у кожному селі і місті нашого степового краю.

«Сьогодні ви спадкоємці героїчних традицій нашого народу. Ми вручаємо вам бойові знамена. Вам довіряє країна охороняти її мирну працю. Нам радісно бачити, як росте, мужіє комсомольське плем'я, з яким ентузіазмом готується поно до захисту священних рубежів соціалістичної Вітчизни. Ми, фронтовики, безмірно щасливі тим, що Прапор Перемоги — в робочому строю молодих!». Ці слова, звернені до радянської молоді, належать прославленому льотчику, тричі Герою Радянського Союзу І. М. Кожедубу.

Так, молоде покоління Країни Рад вчиться боротися і перемогти на прикладі героїв великих битв з фашизмом, береже і примножує їх бойові традиції. І нині, повернувшись з походу «Шляхами слави батьків», юнаки і дівчата складають перед колишніми фронтовиками рапорти про свої здобутки в праці, про участь в експедиції «Літопис Великої Вітчизняної». З уст правохлангових на мітингу біля обелісків звучатимуть гордісні голоси юнаків:

— Будемо схожі!

Там, де на почесну парту пам'яті стали комсомольці та піонери, хай прозвучать і слова поета:

Ми в світ прийшли успадкувати славу,
Діла і думи, й чесні мозолі,
Батьків велику полум'яну справу,
Що захистила правду на землі.

Білл Вічного вогню.

Фото В. ГРИБА.

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

НА ТЕРИТОРІЇ Знам'янського локомотивного депо є святе для всіх трудівників підприємства місце. Тут на честь залізничників-земляків, що не повернулися з фронтів Великої Вітчизняної війни, встановлена стела. На граніті — імена захисників: О. Т. Бондаренко, П. Г. Бачанов, С. С. Васильєв, В. М. Медведєв, Г. А. Гришин, С. Н. Жаренков... Понаести квіти до підніжжя стели йдуть робітники і в будні, і в свята. Особливо людно тут у дні Вахти пам'яті, Вахти миру, присвячені Дню Перемоги.

НАВІЧНО В СТРОЮ

Широго розмаху набуло соціалістичне змагання на честь свята Перемоги в комсомольсько-молодіжному колективі електромашинного цеху локомотивного депо. Для молоді колективу символом працелюбства, мужності, вірності Батьківщині стало ім'я Михайла Громова — колишнього командира бойової групи підпільної комсомольської організації «Спартак», що діяла в роки тимчасової окупації в селі Красногірці Голованівського району.

Ще в 1978 році за ударну працю бригада виборола право носити ім'я Михайла Громова. Тоді ж члени комсомольсько-молодіжного зарахували його почесним членом свого колективу. — І сьогодні, — говорить групкомсорг колективу Василь Кондратьєв, — Михайло починає робочий день. Разом з нами він починає жити, любити Вітчизну. На своїх комсомольських зборах ми вирішили відкрити рахунок героя-спартаківця.

Працюємо за Михайла Громова, зароблені гроші перераховуємо у Фонд миру. Тільки нинішньої п'ятірки ція сума складає понад сім тисяч карбованців.

На початку року члени комсомольсько-молодіжного колективу взяли зустрічні зобов'язання і успішно з ними справляються. За підсумками першого кварталу продуктивність праці зросла на 2 проценти, собівартість експлуатаційних витрат знизилася на три проценти, збережено матеріалів на 1445 карбованців. Швища трудова напруга в дні Вахти пам'яті, Вахти миру.

Ю. ДНІПРОВСЬКИЙ.

Учора в Хмельницькому будинку культури вишопували ветеранів Великої Вітчизняної війни. З словами подяки за їхній ратний подвиг зверталися до сивочоліх ті, хто народився вже після війни, у мирний час. А найменші хмельничани — вихованці дитячого садка «Казочка» колгоспу імені К. Маркса — підготували до цього дня концерт...

Радянські солдати
У грізну годину
В боях захищали
Свою Батьківщину, —

дитинко декламував п'ятирічний Андрійко Гирби. Які почуття, згадки, образи грізної минулої пробуджували слова у І. І. Рудяка, В. Я. Бугаєнка, О. Д. Сиваченка, В. З. Мамуні, А. О. Стороженка та інших учасників війни, котрі були того дня в залі?

ЖИТИ В ЩАСТІ І ДОБРІ

У РІДНЕ волинське село на Кіровощині М. Г. Семенових приїхав з госпіталю, де лікувався після важкого поранення. Покликала його гірка звістка: померла мати. Ще йшла війна, радянські люди все віддавали для фронту. На Волині було голодно.

Дома Миколу Григоровича зустріла пустою батьківська хата. Сумними, жалісними очима дивилися на людину у військовому Віта, Толя і Ангеліс — менші братики, одному — три, другому — п'ять, третьому — дев'ять років. А у нього було десять днів відпустки. Третього дня у вікно постукала поштарка. Прийшла похоронка на батька.

І людина, яка пережила важкі бої, яка кроїла і вогонь, і воду, на якусь мить розгубилась. Що робити? Десь далеко гримить війна. Тут меншенки. Хто за ними догляне? Війна... Будь вона проклята!

Ті дні відійшли в далеке минуле. Вирости Толя, Віта і Ангеліс. Перший працює майстром на Кіровоградській ТЕЦ, другий став конструктором, третій — залізничник. Мирні професії, мирні діла. І хоча цілих шість років відділяють їх від далекого й грізного 44-го, та живе він у їхній пам'яті, і кличе їх до пильності. Війна не повинна повторитися!

СЬОГОДНІ хмельничани, як завжди, зберуться до обеліска Слави, щоб висловитися пам'яті людей, чия молодість згоріла у вогні війни. Обов'язково згадають вони у цю мить і тих, хто нині береже завоювання соціалізму — Миколу Білоконя, Олега Бурденка, Леоніда Гасівського, Миколу Копійку, Василя Ковалю та інших хлопців — відмінників бойової та політичної підготовки, солдатів сьогоднішнього дня. Тих, хто взяв на себе турботу про своїх батьків, матерів, сестер, про весь народ. Іх багато у нас — комсомольців, молодих, стійких, свідомих бійців. Їм було і є у кого вчитися. І велика відповідальність лягає на них — адже прийде час, коли вчитимуться у них.

Втім, цей час уже настав. Молоді воїни радянських Збройних Сил стали частими гостями у школярів Хмельового...

У ГЕРОЯ Соціалістичної Праці депутата обласної Ради народних депутатів В. З. Мамуні кожен день повний справами ащери. Він весь — у дні сьогоднішнього, напруженого, трудового. Чимало турбот у голови сільської Ради. А в День Перемоги гвардії рядовий В. З. Мамуня одягає свої бойові нагороди — ордени Слави III та II ступеня, бойові медалі.

— Щоразу, буваючи на зустрічах з молоддю, — розповідає Василь Захарович, — я кажу їм про основне: ми не хотіли воювати. В перервах між боями ми мріяли про мирне життя, про мирну роботу на мирному полі. І перемога потрібна нам була для того, щоб настав мир, щоб ми могли, як і до війни, жити, працювати, творити.

Якось уже після війни зустрів я свого бойового побратима Дениса Михай-

ловича Німенка. Ніхто з нас не надіявся на цю зустріч. Адже останній раз бачилися з Денисом після того, як він підірвався на міні і, важко поранений, лежав на санітарних носилках... Вижив солдат! І не просто вижив: незважаючи на інвалідність, закінчив денке відділення сільськогосподарського інституту. Став спеціалістом, як і мріяв тоді, коли над нами разилися снаряди й міни, коли свистіли біля нас кулі, як йшли ми з ним разом у розвідку. Ось як живе чоловік: і донині залишився у строю!

Слухаючи розповіді Василя Захаровича про побратима, я думав, що і сам він з тієї ж когорти. Двадцять два роки очолював хмельницький колгосп імені К. Маркса. За успіхи у виробництві зерна, молока та м'яса господарство було нагороджено 1970 року орденом Леніна.

Не знають втоми ветерани, не просяться на відпочинок. А. О. Стороженко, за плечима у якого важкий бойовий шлях, участь у відбудові народного господарства, в піднятті цілини, і сьогодні лишається на посту. Він очолює пункт охорони громадського порядку. Клопітна, важка служба. А тому й почесна.

Мирне щастяє сьогоднішнього села — це також люди, якими славе Хмельове. Це і його сиві ветерани, це і молодші — депутат сільської Ради, передова доярка Валентина Йосипівна та передовий механізатор Микола Андрійович Гирби — батьки нашого знайомого Андрійка Гирби, це і хмельські школярі — народ веселий, шибеникуватий і цікавий, це і друзі Андрійка Гирби — вихованці колгоспного дитсадка «Казочка» Валя Прокопенко, Світлана Петриченко, Віта Шевченко, Василько Аленко, це і їхні вихователі К. І. Величко, В. І. Шамара, В. Г. Петриченко.

Ми не хочем воювати,
Ми — радянські трударі,
Нам творити, будувати,
Жити в щасті і добрі!

Ці слова — із учорашнього концерту хмельських малюків перед ветеранами й односельцями. Ці слова — від серця й розуму кожного з нас.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ,
спецкор «Молодого комунара»,
Маловисківський район.

МИ ЙШЛИ У ТРАВЕ

У весняну повінь 1944 року гвардійці 34-ї стрілецької Червонопрапорної Єнакієвської дивізії прорвалися до Дністра на південь від Тирасполя. Навколо, скільки сягав зір, залиті водою плавні. Попереду — широчинь ріки, на правому березі якої засіли фашисти. З добре укріпленої висоти 107,6 гітлеріаці на багато кілометрів проглядали лівий берег.

...Кілька разів підіймалися наші воїни в атаку, та взяти висоту з ходу не пощастило. Тоді була створена штурмова група на чолі з лейтенантом Б. С. Васильєвим-Китінім. До неї увійшли старший сержант Г. Т. Рижов, сержанти А. І. Бірюков, Ф. М. Жила, М. В. Чечулін, рядові А. В. Балабаєв, В. І. Глазунов, П. П. Гнучий, Г. О. Коробов, В. І. Ломакін, Т. Л. Нуркаєв. Росіяни, українці, башкири — комуністи і комсомольці...

ВИСОТА ВАСИЛЯ ЛОМАКІНА

Група сміливців ретельно підготувалася до штурму. Завантажившись боеприпасами, гвардійці вночі на дерев'яних бочках і очеретяних плотиках непомітно перепливали річку. Блискучо закінчилася сутичка — висоту взято.

Вранці, олам'явшись, ворог почав контратаку. За першою була друга, третя. Гвардійці невтомно зустрічали фашистів шквальним кулеметним і автоматним вогнем.

Проти кількох сміливців ворог кинув майже батальйон піхоти. Перепочинки були короткі. Бої спалахували щоразу з новою силою. Вже вбито Ломакіна, тяжко поранено Васильєва-Китіна, спливає кров'ю Балабаєв. Осколок міни засів у грудях двадцятирічного Пантелеймона Гнучого. Проте він не залишив поля бою. Хоробрі воїни продовжували відстоювати відвоювану іпатку радянської землі. І хоч майже всі вони були поранені, фашисти так і не змогли взяти висоту.

36 годин протрималися радянські воїни, відбивши 17 контратак ворога. Було знищено 250 гітлерівців.

Навічно залишився на вершині пагорба Василь Ломакін, у госпіталі від ран помер А. В. Балабаєв. Дев'ять гвардійців перемогли смерть.

Представник Національного комітету визволення Франції П'єр Кот, який у ті дні віддавав на фронті Єнакієвську дивізію, сказав: «Це відділення — найхоробріше в Європі і навіть у світі».

Батьківщина високо оцінила подвиг своїх синів. Указом Президії Верховної Ради СРСР від 13 вересня 1944 року всім одинадцятьом присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

У післявоєнні роки наш земляк Пантелеймон Панасович Гнучий закінчив Тбіліський інститут залізничного транспорту, працює в Світловодському наваляником залізничної станції. Ставши учасником соціалістичного змагання за дострокове виконання завдань одинадцятиріччя, очолюваний ним колектив станції щороку домагається значних успіхів.

Ветеран війни часто виступає перед молоддю, ділиться фронтовими спогадами, розповідає про мужність, героїзм і відвагу своїх однополчан.

Жителі молдавського села Роскайці свято шанують пам'ять героїв висоти, що носить тепер ім'я Василя Ломакіна. Там встановлено обеліск. На білокам'яній колоні сяє одинадцять зірок. Їм'ям гвардійця названо і середню школу села.

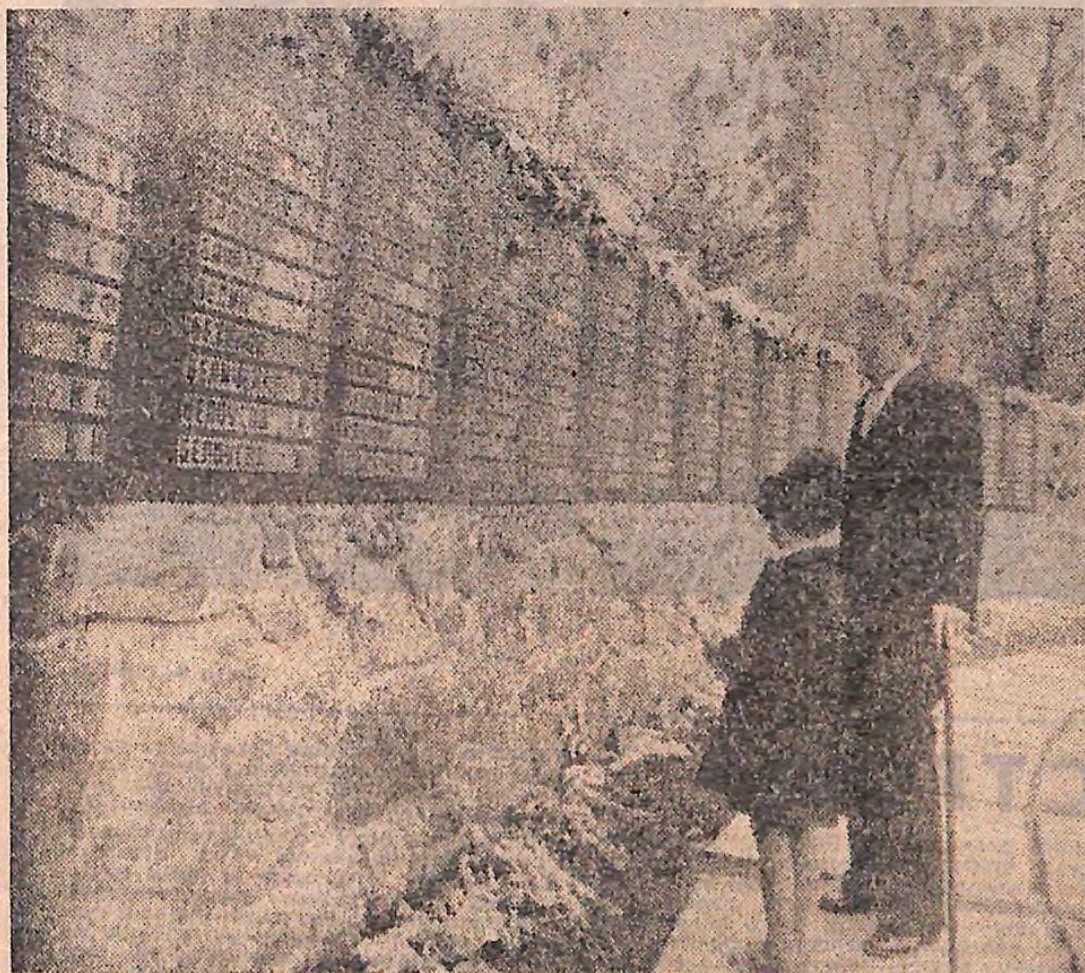
Майже щороку на День Перемоги приїждять сюди з усіх кінців нашої Батьківщини герої-побратими. Вони зустрічаються з жителями села Роскайці, у якому й нині живуть очевидці того пам'ятного бою за висоту. Не впізнають тепер села ті, хто пам'ятає його в ризі воєнного лихоліття. Все тут змінилось. Споруджено Палац культури, нове приміщення школи, багато нових житлових будинків. У Роскайцях створено музей, в якому зібрано матеріали про подвиги визволителів молдавської землі. І не заростає стежка, що веде на висоту Василя Ломакіна. Піонери доглядають могилу гвардійця. В урочисті дні школярі дають тут клятву на вірність Вітчизні, тобцяють бути гідними слави героїв.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
завідуючий позаштатним відділом оргмасової роботи та військово-патріотичної пропаганди Світловодського міського комітету ДТСААФ.

ДОРОГОЮ ДО ОБЕЛІСКІВ

7 травня загін дтсавівців Кіровоградського заводу радіовиробів — активістів руху прихильників миру — завершили четвертий автопробіг за маршрутом Кіровоград — Херків — Орел — Тула — Новгород — Ленінград — Таллін — Рига — Вільнюс — Бобруйськ — Умань — Кіровоград, присвячений 39-й річниці Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні. На площі імені С. М.

Кірова начальник ремонтно-будівельного цеху підприємства О. Ф. Ганіотоз, який очолював цей загін, склав рапорт про підсумки автопробігу. В усіх містах, де побували заводчани, відбулися мітинги, зустрічі з ветеранами війни. У Кіровограді спортсменів-автолюбителів вітали представники міському партії, комсомольські активісти, колишні фронтовики.

КІРОВОГРАД. На меморіальному кладовищі.

Фото Ф. ГРОНДИ.

У ТРАВЕНЬ СОРОК П'ЯТОГО

У музеї бойової слави 5-ї гвардійської танкової армії (село Хашувате Гайворонського району). Зустрілися бойові друзі: ветерани 170 танкової бригади, кандидат медичних наук Б. Л. ЖУКОВ з м. Душанбе та вчителька з Кіровограда В. М. КРАНГАЧ.

Фото М. ЗЕМНОГО.

СЕЛО

ПАМ'ЯТАЄ

ПРО ЗАКІНЧЕННІ Корсунь-Шевченківської битви в результаті прориву п'ятої танкової армії Другого Українського фронту, яка наступала в напрямку міст Тальне, Умань, наше село було визволене від фашистських окупантів. Гітлерівці відступали. Від міста Тальне до села Кам'янець ними було залишено тисячі автомобілів та чимало іншої військової техніки.

У визволенні нашого села брав участь саперний батальйон, у якому воював Герой Радянського Союзу старший сержант Михайло Сергійович Лисов. Це звання йому присвоєно за форсування Дніпра.

Після взяття Кам'янецького М. С. Лисов з групою солдатів пішов у розвідку в село Сverdликово, ще зайняте фашистами. Там він був смертельно поранений.

Кам'яничани з пошестями поховали його в центрі села, біля школи, потім на могилі поставили пам'ятник.

Червоні слідопити нашої школи в 1955 році відшукали матір та рідного брата М. С. Лисова. З того часу ми зав'язали щире дружбу з жителями селища Холмське, Абінського району Криворізького краю. Ця дружба з роками ще більше міцніє.

У саперний батальйон ввійшли наші односельчани М. Г. Гудзенко, І. С. Гудзенко, І. Т. Дубенюк, В. А. Шкільний, Я. З. Зеланюк, П. П. Крищенко та багато інших, які ділилися аж до Берліна.

Село береже пам'ять про воїнів, які загинули в роки Великої Вітчизняної війни та при визволенні Кам'янечного. 265 односельчан віддали своє життя в битвах з ненавистним ворогом. В центрі села споруджено меморіальний комплекс як пам'ять про тих, хто відстоював незалежність Батьківщини.

Кам'яничани пишанося своїм земляком Героєм Радянського Союзу Андрієм Крамаренком, фронтова листівка писала про нього: «Слава героїчному сину Батьківщини, гвардії старшому лейтенантові Андрію Крамаренку!».

Майже 40 років ми живемо без війни, впевнено будемо спільно майбутнє. Наша Комуністична партія, Радянський уряд роблять усе можливе, щоб не допустити нової світової війни. А наша мета — своєю працею зміцнювати могутність Батьківщини.

О. СТІЛЕЦЬ,
директор Кам'янецької середньої школи.
Новоархангельський район.

Ветерани 170 танкової бригади

ВІКОПОМНЕ

на Супрунов і сержант Іванов підтвердили ці показання.

На світанку наші танки й автомашини атакували німецькі позиції. Після двогодинного бою противник не витримав і почав відходити до села. Ми ввійшли

на станцію. Як заразачу її малярки будиночок, віддалік якийсь невеличкий сарай. Зі стайки всі втекли, залишився тільки черговий. Він допоміг командир танкового взводу молодшому лейтенанту Пономаренку, що прибуває поїздом із Гайворона.

В. І. Пономаренко: — Питає мене черговий: «Можна приймати?».

«Приймай!» — кажу і даю коменданту підполковнику М. П. Чуліхину. Він наказав розосередити танки, замаскувати і приготуватися до бою.

Незабаром показався поїзд, у головні якого йшли два паровози. З підставі метрів двісті ми відкрили вогонь з гармат, і один з паровозів вибухнув.

А. П. Якушкін: — Відкрили вогонь і інші танки та ми, автомашини. Поїзд зупинився, гітлерівці зіскакували з платформ пасажирських і товарних вагонів і в наші тікали до села, падаючи під автоматним і кулеметним вогнем.

Частина їх залигла під вагонами біля пакгаузу і своїм вогнем стала прикривати тих, що відступали. Багато з них впади в полон.

Я помітив, як кілька ворожих солдатів метнулися до стайки будки і звідти відкрили прицільний вогонь. Наступ уповільнився. Пономаренко відхилив люк танка і вигукнув з нього: «Я крикнув йому, щоб ударив з гармати по будці. Першим же осколочним снарядом він потрапив у вікно будки, звідки штовпує снайпери».

Ми стали стріляти по вагонах і фашистах, що тікали від пакгаузу до села. Перед вечором наші підрозділи зайняли оборону в бік села. Під ранок підійшли ще два танки з автомашинками і саперами. Незабаром почався бій за Хашувате...

А. В. Гольцев: — Вночі начальник інженерної служби бригади капітан Калужин наказав мені розвідати міст через Південний Буг, і якщо він замінюваний, розминувати.

Ми виконали наказ. Під вогнем ворога з сержантом Якушкіним, молодшим сержантом Хасановим і рядовим Кальмусом підповзли до моста і в холодній воді добралися до його опору. Я влягався і перерізав електричні проводи, що йшли від залізничної під опори вибухівки, а саму вибухівку висікли з під моста.

В. І. Пономаренко: — Одержавши сигнал про розминування моста, командир бригади наказав форсувати ріку.

Л. Б. Жуков: — У цей час налетіли фашистські «юнкерси» і «гейссели», стали бомбити і обстрілювати переправу, по якій йшли воїни і бойова техніка. Одна з бомб потрапила в міст і зруйнувала кілька прольотів. Та незабаром підійшла зенітна батарея і зайняла позиції недалеко від моста. Зенітні дружини вдарили по ворожих літаках, і з першого залпу збили ведучого, той вибухнув у повітрі. За ним були збиті ще три літаки. В паніці фашистські

льотчики стали скидати бомби де попало і поспішили вийти з бою. На змін їм прилітали інші. В повітрі крутілось, пікірувало по 30—35 ворожих літаків. Саперні частини стрілецьких з'єднань і вдень, і вночі працювали над відновленням моста, поряд на підручних засобах переправлялися наші війська.

К. М. Доценко: — Тим часом танки і наші мотострілки, що першими вистигли переправитись, продовжували наступ. Вони вибили фашистів із Бугогового і атакували ворога в Казаїчині. В тому бою її поліг смертю хоробрих командир мотострілецького батальйону старший лейтенант Вітовий Омелинович Осадчий.

Б. Л. Жуков: — Далі мотострілки повів новий комбат — старший лейтенант Костя Доценко.

А невдовзі взнали ми, що за подвиг, здійснений на Південному Бугу, нашу бригаду нагороджено орден Червоного Прапора, лейтенанта Гольцева і старшого сержанта Якушина відзначено орденами Вітчизняної війни, а молодшому лейтенанту В. І. Пономаренку присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

НА ПЕРЕПРАВІ

березі річки окопалися фашисти. Шаленим вогнем зустріли вони сміливців, які почали переправу біля бережних каміння. Бійці готувалися до форсування річки. Командир 372 стрілецького полку майор А. Р. Пастушенко викликав кулеметника Івана Ананьєва.

— Тобі доведеться переправитись першим човном, закріпитися на правому березі річки.

— Слухаю, товаришу командирі!

Тільки йому, Ананьєву, доручав майор Пастушенко прикривати роту, а то й полк у найкритичніші хвилини, бо ж знав: він не пропустить фашистів.

На спало село. Долинами, садками, чагарниками, кречуцями у своєму рідному селі, по кінці галузів у болоті, несли невеликого човна Саша Чернієнко, Йосип Станкевич. Їм допомагали підлітки Павло Чернієнко та Федір Мендроський. Чулися приглушені голоси тих, хто йшов попереду й позаду. Треба було пройти непомітно. А вже на правому

березі річки окопалися фашисти. Шаленим вогнем зустріли вони сміливців, які почали переправу біля бережних каміння. Бійці готувалися до форсування річки. Командир 372 стрілецького полку майор А. Р. Пастушенко викликав кулеметника Івана Ананьєва.

Вода в річці клекотіла від розривів снарядів і бомб. Та ніщо вже не могло зупинити радянських бійців. Переправа продовжувалась. Рота закріпилася на правому березі.

І ось пролунало над річкою: — За Батьківщину, вперед! — то був голос командира 684 артилерійського полку Шаришова Карімовича Ахмеджанова.

Ананьєв не чув громового «Ура!». Він продовжував вести вогонь по окупантах. Бачив кулеметник, як першими кинулися в атаку його бойові побратими — комуністи і комсомольці. Кулемет Ананьєва працював безперервно. Шлях до наступу був відкритий. Підходили все нові частини радянських військ. Ворог ще люто огризався...

За мужність і героїзм, виявлені в боях під час форсування річки Південний Буг, рядовий кулеметник І. Ф. Ананьєв був нагороджений орденом Слави III ступеня. До того мав медаль «За відвагу». Командир полку А. Р. Пастушенко розповідає, що Іван Федорович під час форсування Дунаю в районі порту Батина (Югославія) програв 12—13 листопада 1944 року відбив кілька фашистських контратак і загинув смертю героя.

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 24 березня 1945 року рядовий Ананьєв Іван Федорович посмертно удостоєний звання Героя Радянського Союзу. Андрій Романович Пастушенко пам'ятає, що Ананьєв з міста Знам'янка. Там живуть Василь Іванович Ананьєв та Микола Іванович Ананьєв — сини Героя. І ми перед святом Перемоги написали їм листи.

Л. КУЧМАГРА,
керівник загону червоних слідопитів Любимівської восьмилітньої школи.
Голованівський район.

Ростуть алеї Слави

Тут, за Суходольським, весною 1944-го гриміли кровопролитні бої з ворогом. Більше 650 радянських воїнів загинули смертю героїв, визволяючи село від німецько-фашистських загроз. «Посадимо дерева на честь полеглих захисників», — заявили місцеві школярі. І їх ініціативу підтримали юнаки та дівчата Новоградівки Першої, Першотравневої, Олександрівки, селенища Молодіжного, інших сіл району. У ті квітневі дні ударні загони піонерів і комсомольців вийшли в степ. Там, де сорос років тому йшли бої, молоді заклали зелену алею Слави — обабіч шляхів, біля пам'ятників і обелісків. Тільки в перший день цієї операції було висаджено тисячі дерев.

Нині за зеленими насадами закріплені спеціальні патрулі, які доглядатимуть алеї. Щоб на місцях, де падали солдати, була вічна краса — як пам'ять про подвиги.

П. НАЗАРЕНКО,
другий секретар Долинського райкому ЛКСМУ.

БУЛА темна березнева ніч 1944 року. З Південного Бугу дує холодний промисливий вітер. Річка вийшла з берегів і здавалася великою і грізною. То тут, то там її освітлювали ракети. Від сильного вітру хвилі вдарялися у прибережне каміння. Бійці готувалися до форсування річки. Командир 372 стрілецького полку майор А. Р. Пастушенко викликав кулеметника Івана Ананьєва.

— Тобі доведеться переправитись першим човном, закріпитися на правому березі річки.

— Слухаю, товаришу командирі!

Тільки йому, Ананьєву, доручав майор Пастушенко прикривати роту, а то й полк у найкритичніші хвилини, бо ж знав: він не пропустить фашистів.

На спало село. Долинами, садками, чагарниками, кречуцями у своєму рідному селі, по кінці галузів у болоті, несли невеликого човна Саша Чернієнко, Йосип Станкевич. Їм допомагали підлітки Павло Чернієнко та Федір Мендроський. Чулися приглушені голоси тих, хто йшов попереду й позаду. Треба було пройти непомітно. А вже на правому

У ТОЙ день постріли означали перемогу. Болгари — старі й малі — обіймали своїх російських братів, звідусіль було чути сміх, радісні голоси, гриміли пісні. Як ріка, вони зливалися у одну могутню мелодію. «Росцвітати яблони и груши», — заспівував високим сильним голосом молодий червоноармієць. І тут же сотні голосів підхоплювали «Катюшу» болгарською мовою. Всі, хто співав, здивовано дивилися один на одного: «Звідки ви знаєте цю пісню?»

Довгі роки я допитувалася, як прийшли до нас у країну радянські пісні і стали такими популярними, що ми вважали їх своїми.

ПІСНЯ ВЕЛА ДО ПЕРЕМОГИ

У 30-і роки в Болгарії разом з кінофільмами «Чапаяв», «Путівка в життя», «Волга-Волга», «Цирк», «Трактористи» з'явилися нові радянські пісні. З захопленням співали у нас «Молоду гвардію», «Марш Будьонного», пісні про Щерба, про Чапаяв.

Робітники купували квитки в кіно на кілька сеансів і не виходили з кінотеатру, поки не заучували пісню напам'ять. Часто глядачі по ходу картини починали співати разом із героями. Тоді директор кінотеатру кликав на допомогу поліцію, сеанс переривався.

У кінці 30-х і на початку 40-х років революційна пісня разом з Комуністичною партією пішла в підпілля. Її можна було почути тільки на таємних зборах, в тюремних камерах, в партизанських загонах. За виконання «Катюші» людей переслідували, кидали в застінки, били.

Засудженого до страти студента Кривої Біленського солдати привели до викопаної ями, прив'язали до стовпа. В останні хвилини перед смертю він на повний голос заспівав: «Широка страна моя родная...» і, звертаючись до присутніх,

крикнув: «Панове, запрошую вас бути присутніми при моїй смерті. Дивіться, як умирають за партію!».

Радянські пісні піднімали настрій Чапаявим, Павлом Корчагіним — болгарським юнакам, які взяли собі імена улюблених героїв.

Після розгрому загонів імені Кочо Честименського і Стефана Караджі, — згадає колишній партизан Атанас Семерджив, — ми ховалися в лісах Середньої гори неподалік від вершини Геленджик. Змучені, ледь живі від утоми, з пораненими толяришами, яких несли з собою, ми попали в сильний

буран, збилися з дороги, втратили відчуття часу. Від холоду замерзли, втрачали останні сили в боротьбі з нічною п'яміною, жорстокою завірюхою. Насувалась «біла смерть». І раптом серед витьвітру почувалась пісня «Біла армія, черний барон». Голос міцний, його підхопили інші — заспівала вся наша невелика група. Партизани зібрали останні сили, піднялися, вибралися з білого смерчу. Внизу світилось вогнями село Сестримо.

Немає нічого дивного, що в перші дні свободи над усією Болгарією задзвеніли радянські пісні. Ці незабуті

ні дні живуть у пам'яті тих, кому пощастило їх пережити.

Яке це величезне чудо — пісня! Вона відновлює в пам'яті пережиті події, такі дорогі людському серцю. Минають роки, а дзвінка знайома мелодія примушує серце битися сильніше. Для мене «Катюша» — це битва за резолюцію, бої на Волзі і День Перемоги. Вона звучить на болгарській стороні Балкан, зміцнюючи дружбу двох братніх народів навіки.

Калина КАНЕВА,
болгарський публіцист.
Софія.
(За матеріалами газети «Советская культура»).

РЕПОРТЕР

МІТИНГ ДРУЖБИ

У лютому минулого року була оголошена обласна операція «Подарунки дітям Афганістану». Школярі охоче взялися допомогти афганським хлопчикам і дівчаткам обладнати в одній із провінцій країни Палац піонерів.

Посилки, бандеролі з адресою «Для дітей Афганістану» спочатку надходили до обласного комітету комсомолу з усіх районів. Тут портфелі з повними комплектами шкільного приладдя, фотоапарати, столарні і слюсарні набори, музичні інструменти, діaproектори, швейна маши-

на, фарби, ігри, ляльки... Усього двадцять посилок. В акції солідарності з афганськими ровесниками взяли участь школярі всіх районів, та найкраще це вийшло у хлопчиків і дівчаток з Гайворонського, Онуфріївського, Новоархангельського, Голованівського, Світловодського, Новоукраїнського районів. Учні придбали все це багатство за кошти, які заробили самі під час літніх трудових чвертей, на тан званнях примарках солідарності.

І ось настав день відправлення подарунків за місцем призначення. З цієї нагоди в обласному Палаці піонерів і школярів імені В. І. Леніна зібралися юні інтернаціоналісти кількох шкіл Кіровограда і гості, посланці братньої країни, що вчаться в Кіровоградському МПТУ № 8.

Було зачитано текст листа афганським дітям від юних кіровоградців. Потім всі заспівали пісню «Хай завжди буде сонце».

Т. КОЛІЙ.

ЗА ВІДМІННУ СЛУЖБУ

У Новопразній СШ Олександрійського району відбувся мітинг з нагоди вручення випускникові цієї школи Володимиру Баранцеву ордена Червоної Зірки за відмінне виконання ним інтернаціонального обов'язку.

Привітати хлопця з високою урядовою нагородою прийшли люди різних поглядів. Серед них ветерани Великої Вітчизняної війни — колишній учитель (до речі, у свій час він був класним керівником В. Баранцева) В. Є. Пінчало, Ф. І. Васалатій, Д. П. Сидоренко, перший секретар Олександрійського району партії Ю. Г. Целих, військовий комісар Л. В. Пархоменко, друг Володі Сергій Чернієнко, який теж недавно відслужив у армії, а також комсомольці і піонери школи.

Наш кор.

ПРИЄМНОГО АПЕТИТУ!

Працівники Долинської райспільгосптехніки відсвяткували новосілля — гостинно відкрили двері нової їдальні на 60 місць. Сьогодні у ній вправно господарюють шеф-кухар Варвара Степанівна Потанова та її помічниця Валентина

Юхимівна Ішутіна, працівниці залу Валентина Миколаївна Король та Ліна Дмитрівна Мансименко. Вони роблять усе для того, щоб обід був смачним, а відвідувачі залишалися задоволеними.

При їдальні працює буфет, де а широкому асортименті є кондитерські вироби, сони. Покупців ввічливо і швидко обслуговує Світлана Червона.

В. ПІДГАЙНА.

В Устийнівці проведено день ДТСААФ. Тут відбулося велике військово-спортивне свято з участю активістів оборонного товариства з Бобринця, Олександрівки, Компаніївки, Кіровограда. З показовою програмою виступили мотоциклісти, парашутисти, пройшли змагання з радіопеленгування, майстерністю мірялися багатоборці ГПО.

Працівники обкому ДТСААФ відвідали первинні організації товариства, надали їм конкретну допомогу в налагодженні роботи по військово-патріотичному вихованню молоді.

Фото М. САВЕНКА.

СТАРТИ МУЖНІХ

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

Субота,
12 травня

ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.35 — Творчість юних. Концерт дитячих художніх колективів Вороного Палацу піонерів і школярів. 9.20 — 18-й тижня «Спортлото». 9.30 — Тележурнал «Сім'я і школа». 10.00 — Архітектура. «Архітектор Ігор Полюховський». 10.25 — Шляхами дружби в співробітництві. Кінострічка про співдружність і взаємну допомогу між СРСР і Народною Республікою Болгарією. 10.55 — Кожна тижня. 11.40 — Б. Чайковський. Симфонія № 3 «Севастопольська». 12.25 — Документальний телефільм «Колісника Токтокан-Аппа та кішку «Люди великої долі». 12.55 — За законами музики. 13.25 — Всесвітній огляд народної художньої творчості. 13.45 — Це ви можете. 14.30 — Новини.

14.45 — Фільм — дітям. «Врятувати Берендеса». 15.50 — Тележурнал «Співдружність». 16.20 — Фільм-концерт «Соліст опери — Леонід Сметанников». 16.55 — Новини. 17.00 — Вечір політичного оглядача В. Бекетова. 17.30 — Мультфільм. 17.50 — Документальний фільм «Переховуються від розплати». Про нацистських військових злочинців, які знайшли притулок в США. 18.40 — У світі тварин. 18.40 — А. Салак. Месьє Ленуар, який... Прем'єра телефільму. Частина 1. 21.00 — «Час». 21.35 — Продовження телефільму «Месьє Ленуар, який...». Частина 2. 23.00 — Концерт артистів оперети. 23.45 — Новини.

УТ

10.00 — Новини. 10.25 — «Братіно». Дзвінок вистава. 11.35 — Телефільм «Запорізька». 12.00 — «Принадасть побачення». Естрадна розважальна передача. 12.30 — Доброго пам'яті! 13.00 — Новини. 13.10 — Ролі малечки і велики. 14.10 — І сказав тебе знайде. До 50-річчя Стахановського руху. 14.55 — Концерт духової музики. 15.25 — Наука і час. 16.10 — Художній фільм «Хліб дитинства мого». 17.40

— Іспанські мініатюри. Вальс вистава. 18.30 — Старий питання. Передача 3. 18.45 — День за днем. (Кіровоград). 19.00 — Актуальна камера. 19.40 — Тележурнал «Сонячні кларнети». 20.50 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.35 — Продовження телефільму «Сонячні кларнети». 22.50 — Супутник XVII Всесоюзного кінофестивалю. 23.20 — Новини. 23.35 — Міжнародна товариська зустріч а волейболу. Чоловіки. Збірна СРСР — збірна США.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.20 — Якщо хочеш бути злорозним. 8.30 — Документальний фільм про спорт. 9.20 — Музична передача «Ранкова пошта». 9.50 — «Солдатської слави слід». Вірші. 10.15 — Програма Молдавського телебачення. 11.25 — По музичних слухах. Кіноогляд. 12.10 — Телефільм «Ось такі чудеса». 13.15 — Клуб мандрівників. 14.15 — Концерт майстрів мистецтва у Колонному залі Будинку спілок. 15.30 — Міжнародний огляд. 15.45 — М. Горький. «Борис Буличов та інші». Фільм-вистава. 18.20 — Музичний кіоск. 18.50 — Документальний телефільм з циклу «Сільські

поселі». 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — «Здоров'я». 21.00 — «Час». 21.35 — Фільм «Дітвину несіяного життя».

Неділя,
13 травня

ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.35 — Болгарські народні ритми. 8.55 — Документальний телефільм «Місто на річці Псьоль». «Вілі знайомих берегів». 9.30 — Будильник. 10.00 — Служба Радянському Союзу! 11.00 — Здоров'я. 11.45 — «Ранкова пошта». 12.15 — Зустріч на радянській землі. 12.30 — Сільська година. 13.30 — Музичний кіоск. 14.00 — Телефільм «Просто інакше». 1. 2 серія. 16.10 — Клуб мандрівників. 17.10 — Новини. 17.15 — Фільм-концерт. «М. Лермонтов. «Демон». Читав народна артистка СРСР А. Степанова. 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Мультфільм «Ну, постріляй!». 19.00 — Заключений концерт фестивалю мистецтв «Московські вірші». Тривалість 21.00 — «Час». 21.35 — Художній фільм «Допли». 23.05 — Супутник XVII Всесоюзного кінофестивалю. Всі закінчені — Новини.

Чехословаччини. 21.00 — «Час». 21.35 — Світ і молодість. 22.10 — Продовження концерту фестивалю мистецтв «Московські вірші» з Кремльського Палацу з'їздів. 23.10 — Новини.

УТ

10.00 — Новини. 10.20 — Концерт. 11.50 — 3 людьми і для людей. 12.20 — Новини. 12.30 — Неспокійні серця. 14.30 — Телефестиваль піонерської пісні. «Пісня сім'яє друзів». 15.30 — «Село і люди». Письменні промісли на селі. 16.00 — Слава солдатська. 17.00 — «Катруєні пінозаль». 18.00 — «За годину до ліночі». Телевистава. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Продовження телефільму. «За годину до ліночі». 20.20 — Українські народні пісні. 20.30 — Телевізійна лічкова плавання. Урок 1. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.35 — Художній фільм «Допли». 23.05 — Супутник XVII Всесоюзного кінофестивалю. Всі закінчені — Новини.

ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку ставай! 8.20 — Документальні фільми. 9.00 — Російська мова. 9.30 — Концерт Новосибірського намерного хору. 9.55 — Документальний телефільм «У тундру на пошани». 10.20 — П. Чайковський. Концерт № 1 для фортепіано з оркестром. 11.00 — Очевидне — неймовірне. 12.00 — На землі, в небесах і на морі. 12.30 — Кінопанорама. 14.05 — Музика наших суєспілія. 15.05 — Розповіді про нашу історію. 15.40 — Пісні народів світу виконують І. Маджуга та Е. Вобаяв. 16.20 — Телефільм «Серце Болнура». 4 серія. 17.15 — Видатні радянські виконавці — лауреати Ленінської премії. Співач М. Біскуп. 18.25 — Перемога. Клуб фронтонних друзів. 20.00 — Вечірня казка. «Ластівка». 20.15 — Державний Російський музей. В. Серов. 20.45 — Народні мелодії. 21.00 — «Час». 21.35 — Фільм «Розчиніть вікна».

Наступний номер «Молодого комунара» вийде 12 травня.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.